

Forfatter: Stub, Ambrosius

Titel: O! min Siæl du gaaer og vanker

Citation: Stub, Ambrosius: "O! min Siæl du gaaer og vanker", i Stub, Ambrosius: *Digte*, Rosenkilde og Bagger, 1972, s. 53. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stub02val-shoot-workid60461/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Digte

O! min Siæl du gaaer og vanker

Apoc. 21. Cap.

Aria

Melod. Blomster-Krandsen er min Krone etc.

- ⁵ O! min Siæl du gaaer og vanker
Blandt de lumpne Verdens Ting,
Samle rundt de vilde Tanker
See dig oven til omkring!
Ach! hvad nytter
¹⁰ Kedars Hytter,
Pilegrim hvor er dit Hiem?
Lad dit Øye
Agte nøye
Paa det nye Jerusalem.
- ¹⁵ Heele Verden gaaer til Grunde;
Af den lille Jordens Bold,
Af det store Himlens Runde
Bliver intet i Behold.
Agt i Tide,
²⁰ Du kan vide
Naar du selv af Verden gaaer,
At du hisset
Er forvisset
Paa en Boelig, som bestaaer.

- ²⁵ Sig mig dog, hvad er vel dette
 Tabernakels jordisk Huus?
Sig mig dog tør nogen sætte
 Liid paa smuldret Leer og Gruus?
 Dette ældes,
³⁰ Dette fældes
 O! saa maae man dog herud,
 Men en Boelig,
 Evig roelig
 Er beredt for Lammets Brud.
- ³⁵ Kast med Længsel Troens Øye
 Op til hiin den prægtig Stad.
Agt paa Evighedens Høye,
 Trods ald Satans Harm og Had;
 Den er fundet
⁴⁰ Fast og grundet,
 Muurens Grundvold er saa rar;
 Thi af reene
 Ædel-Stæene,
 Er den glimrende og klar.
- ⁴⁵ See! hvor Jaspis-Muure tindrer!
 See de Perle-Portes Glands!
Der staae Engle, som ey hindrer
 Nogen fra sin Seyers-Krands;
 Det fik Ende
⁵⁰ Med de Tvende
 Cherubim for Livsens Træe Gen. 3. Cap.
 Hiine frydes,
 At vi bydes
 Ind til evig Lye og Læe.

- ⁵⁵ Staden selv og Stadens Gade
Er jo af det puure Guld,
Hør! der ere alle glade,
Hør Musik, som ret er fuld;
Hør dem qvæde
- ⁶⁰ I den Glæde
Som er frie for Nag og Nød,
Frie for Plage,
Frie for Klage,
Frie for Graad, ja frie for Død.
- ⁶⁵ Er vel dette Levnet andet
End en Boble, som forgaær?
Beste Helbred bliver blandet
Med en Svaghed Aar fra Aar.
See vi Sagen
- ⁷⁰ An ved Dagen:
Døden lurur i vor Krop;
Men de sande
Livsens Vande
Vælder hisset evig op.
- ⁷⁵ Der er ingen Soel og Maane
Paa hiin evig Himmel sat,
Der er ingen Skye og Blaane,
Ingen Aften mindre Nat.
Der maae være
- ⁸⁰ Glands og Ære,
See! den Hellig Gud er Soel;
Alting frydes,
See! der skydes
Straaler ud fra Lammets Stoel.

- ⁸⁵ O! min Siæl, hvad vil du vanke
Blandt de lumpne Verdens Ting?
Samle hver en vildsom Tanke,
See dig oven til omkring!
Herre! leed mig,
⁹⁰ Og bereed mig
Til din Himmel, til mit Hjem;
Gjør mig værdig!
Gjør mig færdig!
Til det nye Jerusalem.

[91.] *A*: Chr. Stub 1780 (Nr. 16) S. 44. *B*: Ribe.
– *Litt.*: Barfod III Nr. 32; Kinch S. 20–22; A. D.
Jørgensen S. 506; Brix: Ambr. Stub S. 135–41;
Fonsmark Nr. 31.

2 Apoc.] Aabenb. B. 3 Aria] *mgl.* B. 4 Mel-
lod . . . etc.] Mel: Vær dog ey saa slet til Moede B.
6 de] dend B. 7 Samle] Samler *A*. – rundt] da B.
10 Kedars Hytter] *Kedar var en Stamme i Ara-
bien, som omtales i det gamle Testamente.* 14 det
nye Jerusalem] *jf. Job. Aabenb. 21, 2. 22 hisset]*
A har herefter Semikolon. 28 paa] til B. 29 og
30 Dette] O det B. 31 O!] Og B. 34 Lammets
Brud] 3: *Meningheden; jf. Job. Aabenb. 5, 6 og*
12. 37 Agt] Sat B. 41 rar] 3: sjældn. 42 reene]
eene B. 45 Jaspis-Muure] A har herefter Komma;
Jaspis-Muuren B; jf. Job. Aabenb. 21, 18. 46
Perle-Portes] jf. Job. Aabenb. 21, 21. 51 Liv-
sens] Livets B. – Gen.] Genesis 3: 1. Moise Bog.
55 Gade] A har herefter Semikolon. 56 puure
Guld] jf. Job. Aabenb. 21, 18. – puure] fiine B.
57 ere] er jo B. 59 dem] dend B. 61–64 Som . .
Død] jf. Job. Aabenb. 21, 4. 61 Som] Der B.
68 en] sin B. 69 See] Seer B. 71 lurer] luuret B.
73 Livsens Vande] jf. Job. Aabenb. 22, 1. –
Livsens] Livets B. 75 ingen . . Maane] jf. Job.
Aabenb. 21, 23. 77 Blaane] 3: Sky. 78–84 In-
gen . . Suel] jf. Job. Aabenb. 22, 5. 81 Hellig]
ævig B. 86 de] dend B. – Barfod retter i IV og V
L. 37 Agt til Sat efter B (Kinch); Brix forkaster
Rettelsen.

Hvi render I Verdens Olympiske Gecke

1. Cor. 9. 24. 25. 26.

- Hvi render I Verdens Olympiske Gecke
Paa Banen, da Kronen er intet bevendt
° Navnkundigheds Buble kand tiden jo brecke
I vinder kun Støvet, naar løbet er Endt.
Bort skiden Belønning med Skarn og med skade,
Min Fod skal ey trættes for falmende Glands
Min Tinding foragter de visnende Blade
10 Thi Himlen har viist mig En varende Krands.
Maalet Er ved Klenodiet.
Phil. 3. 14.

[92.] *A:* Ribe (2). *B:* Levin (Nr. 18) S. 24. *C:* Heiberg 1771 (Nr. 18) S. 45. *D:* Chr. Stub (Nr. 31) S. 76. *E:* Hellemann (Nr. 6) Fol. 7 v. *F:* Arier og Sange I 1773 Nr. 91. – *Litt.:* Barfod III Nr. 33; Kinch S. 7–8; Vilh. Andersen S. 223; Brix: Ambr. Stub S. 120; Fonsmark Nr. 32. – Paulus' første Brev til Korintierne 9. Kap. 24.–26. Vers lyder: Vide I ikke, at de, som løbe paa Banen, løbe vel alle, men kun Een faaer Klenodiet? Løber saaledes, at I kunne erholde det. Men hver den, som kjæmper, er afholdende i Alt; hine vel nemlig, for at de kunne annamme en forkrænkelig Krone, men vi en uforkrænkelig. Derfor løber jeg, ikke som paa det Uvisse; jeg fegter, ikke som den, der slaar i Veiret.